

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 212: Cần Biết Có “Thể” Ất Có “Dụng”, Có “Tánh” Ất Có “Tướng”. Chỉ Cần Biết Tướng Là Hư Vọng Là Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 015)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【 Cần biết có Thể ắt có Dụng, có Tánh ắt có Tướng. Chỉ cần biết Tướng là hư vọng là được. 】

Đó chính là bản thể của hiện tượng. Việc này, nói khó thì dường như không khó; nói không khó, thì hình như cũng chẳng dễ dàng. Nguyên nhân ở đâu? Là do từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta sống trong cảnh giới mê hoặc, điên đảo, hỗn loạn, đã huân tập thành thói quen rồi. Tuy Phật đã giải thích cho chúng ta, tuy đã vì chúng ta mà nói toạc ra, nhưng hễ rời khỏi Phật đường thì chúng ta lại quay về dáng vẻ cũ, vẫn sống trong những thói quen cũ, vấn đề này thật rắc rối.

Nghĩa là, sự thọ dụng chân thật của Đại Thừa Phật pháp, bạn rất khó đem nó thực hiện ngay trong đời sống thường ngày. Cho nên, nhất định phải nhận thức lại, khẳng định lại, cũng giống như phía trước đã nói: Phải không ngừng lặp lại, không ngừng khẳng định. Làm cho sự thật chân tướng dần dần được chúng ta giác sát (nhận biết), đây gọi là công phu.

Trước tiên phải nhận thức ba phương diện của sự thật chân tướng: Thể, Tướng, Dụng. “Thể” là tâm tánh, trong kinh này nói là “Tánh”, có đôi khi cũng gọi là “Tâm”, Thể chính là tâm tánh. Tác dụng thì nó hiện tướng, có Thể ắt có Dụng. Nếu Thể mà không khởi tác dụng, thì cái Thể đó chẳng có ý nghĩa gì, cũng không thể gọi là Thể. Thể ắt có Dụng, khi khởi tác dụng nó nhất định hiện tướng, hiện ra tướng Y báo Chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới (Thập pháp giới), nó hiện tướng.

“Thể” là năng hiện (cái hay hiện), “Tướng” là sở hiện (cái được hiện). Năng hiện chỉ có một, mà sở hiện thì vô lượng vô biên. Năng hiện thì vĩnh viễn

bất biến, còn sở hiện thì thiên biến vạn hóa, điều này nhất định phải hiểu cho rõ ràng. Cái gì biến đổi thì chúng ta gọi nó là “hư vọng”, cái gì bất biến thì gọi là “chân thật”.

Nói đến chỗ này, nếu chư vị có thể lĩnh hội được đôi chút, thì sẽ hiểu tại sao Phật lại muốn chúng ta chứng Tánh. Chứng Tánh chính là cái “bất biến”. Trong cái biến đổi thì có khổ, có sanh lão bệnh tử, rất khổ! Bất biến thì không khổ nữa. Nếu bất biến, người thế gian chúng ta thường nói là “thanh xuân mãi mãi”, điều đó tốt biết bao, tự tại biết bao! Đã bất biến rồi. Vấn đề là bảo bạn chứng Tánh, chính là tìm lại cái bất biến đó. Hiện nay trong cái tướng biến đổi của chúng ta có cái Tánh bất biến, sau khi bạn thật sự tìm được cái Tánh này rồi, nói lời thành thật, cái Tướng kia cũng sẽ không thay đổi nữa, lợi ích rất nhiều! Lợi ích không thể nghĩ bàn.

Khi đã hiểu rõ Tướng là hư vọng, Tướng là hư vọng thì Tướng không quan trọng, Tánh mới quan trọng. Tướng đã là hư vọng, đã không quan trọng, thì bạn hà tất phải đi chấp trước nó! Có thể dùng nó, nhưng đừng đi chấp trước nó, như vậy là đúng rồi.

“Nếu lại chấp trước Không”, chấp Không là những ai? Người trời cõi Tứ Không chấp Không, người tu Vô Tướng Định chấp Không. Hai hạng người này thật sự rất bi ai. Bởi vì sanh lên trời Vô Tướng, sanh lên trời Tứ Không, thời gian sống rất dài, rất lâu. Cõi trời có tuổi thọ dài nhất là Phi Tướng Phi Phi Tướng Thiên, thọ mạng tám vạn đại kiếp. Nói cách khác, trong tám vạn đại kiếp đó họ chẳng có tác dụng gì, chẳng có chút tiến bộ nào đáng kể, hoàn toàn dừng lại ở chỗ đó, không thể tiến thêm một bước, đây là điều Phật thường gọi là “roi vào hàm vô vi” (đọa vô vi khanh). Không chỉ là người trời cõi Tứ Không, mà ngay cả người Tiểu Thừa cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, người Tiểu Thừa rốt cuộc thiện căn vẫn sâu dày, họ có thời hạn, không giống như trời Vô Tướng. Trời Vô Tướng rất rắc rối, không ra khỏi được Tam Giới. Phật bảo với chúng ta, A La Hán đọa vào trong “Thiên Chân Niết Bàn”, tức là trụ ở trong cái “Thiên Không” (cái Không thiên lệch), thời gian là hai vạn kiếp; sau hai vạn kiếp họ sẽ quay đầu, họ sẽ giác ngộ. Bích Chi Phật cũng đọa vào Thiên Chân Niết Bàn, thời gian là một vạn kiếp; các ngài thông minh hơn A La Hán, một vạn kiếp thì sẽ giác ngộ, sẽ quay đầu. Đây là điều chúng ta thường gọi là “Hồi tiểu hướng đại” (bỏ Tiểu thừa hướng về Đại thừa), họ có thể từ trong Tiểu Thừa mà giác ngộ để tu Bồ Tát pháp, tu Đại Thừa pháp.

Không giống như người trời cõi Tứ Không, người trời Tứ Không thọ mạng dài nhất là tám vạn đại kiếp, gấp bốn lần so với A La Hán, hơn nữa sau khi hết tám vạn đại kiếp vẫn phải đọa lạc, không thoát khỏi luân hồi. Do đó có thể biết, Thiên định trong Phật pháp và Thiên định của thế gian, nhân và quả đều không tương đồng, đều không giống nhau, đây là điều chúng ta không thể không biết.

Đồng thời phải biết rằng, Tánh và Tướng là một không phải hai. Tánh là Thể, Tướng là sự biểu hiện của Thể, trong ngoài không hai. Do đó có thể biết, Phật hỏi “Có thể dùng thân tướng để thấy Như Lai hay không?”, nếu không chấp trước thì có thể, Tướng chính là Tánh, Tánh chính là Tướng; hễ có chấp trước thì không phải rồi. Một khi có chấp trước, thì Tánh là Tánh, Tướng là Tướng, Tánh không phải là Tướng, Tướng không phải là Tánh.

Hàng Quyền giáo Bồ Tát trở xuống đều còn phân biệt chấp trước. Đối tượng của *Kinh Kim Cang* là Pháp Thân Đại Sĩ, không phải là Quyền Tiểu Bồ Tát. Pháp Thân Đại Sĩ, Phật là vì người phát tâm Đại thừa mà nói, vì người phát tâm Tối Thượng thừa mà nói, cho nên cảnh giới đó không giống nhau.